

ἑκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ μὴ ποσηνῆς Μακεδ. (Βλάστ.) 3) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ὁ μὴ ἀκού-
ενος Ἰμβρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Κάτι ἄσαλάρ'τους (κάτι =
τίθεται) Ἰμβρ. Ἀσαλαῖστες εἰν' ἀκόμα τοῦτες Ἀπύρανθ.
4) Ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἡ
πρὸ ἄσαλαῖστη νῆα δοῦ χωριοῦ μου φαίνεται πῶς εἶναι.

ἄσαλγος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσελγής. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἄσάλγαν.
ἄβριν. ἀμέλειαν».
Ἀτακτος, δυσήνιος, ζωηρὸς ἔνθ' ἄν.: Πολλὰ ἄσαλγον
παίδιν ἔν' Σάντ. Χαλδ. κ.ά.

ἄσαλγοσύνη ἡ, Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.
Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσαλγος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀτίθασος, ζωηρότης, ἀταξία ἔνθ' ἄν.:
Ἀσ' σὸ πολλὰ τὴν ἄσαλγοσύνην ἀτ' κατ' κακὸν θὰ ἔρται 'ς σὸ
κιφάλ'ν ἀτ' Σάντ. Σταυρ. Χαλδ. Ἀσαλγοσύνη 'τ' 'κὶ σύρκε-
ται (ἡ ζωηρότης του δὲν ὑποφέρεται) αὐτόθι.

ἄσαλγωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσαλγος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.
Ὀλίγον ζωηρός, κάπως ἄτακτος.

ἄσάλενος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ρ. σαλεύω.
Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἐσαλεύθη, ἀμείωτος,
ἀκέραιος.

ἄσάλευτα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Πρω. Δη-
μητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἄσάλευτα. Πβ. Ἀνθολ. Παλατ.
12, 183 «χεῖλεσι... ἐπ' ἄκροις ἄσάλευτα μεμυκόσι».
Χωρὶς νὰ σαλευθῇ, νὰ κινηθῇ τις, ἀκίνητα ἔνθ' ἄν.:
Ταξιδέψαμε ἄσάλευτα (χωρὶς τὸν παραμικρὸν κλυδωνισμόν
τοῦ πλοίου) Ἀθῆν.

ἄσάλευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Κερασ. Ὁφ.
Τραπ. κ.ά.) ἄσάλιπτους βόρ. ἰδιώμ. ἄσάλευτε Τσακων.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσάλευτος.

1) Ὁ μὴ κινούμενος ἢ ὁ μὴ κινηθεὶς, ἀκίνητος σύνηθ.
καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. κ.ά.) Τσακων.: Κάθεται
ἄσάλευτος. Πόδια - χέρια ἄσάλευτα. Ἀσάλευτα τὰ φύλλα τοῦ
δέντρου σύνηθ. Θάλασσα ἄσάλευτη Λεξ. Πρω. Στέκουνταν
ἄσάλευτος, ἀνάσαστος Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 30 || Φρ. Κάθεται
ἄβρόντιγος, ἄσάλευτος (ἐπὶ ἀπαθοῦς εἰς ἐπιπλήξεις) Πάρ.
|| Ποιήμ.

Σκίνο καὶ γάβρο χορτασμένες | πότε καὶ πότε σταματοῦν
κι ἄσάλευτες σὰν πετρωμένες | 'ς τὸν ἥλιο ποῦ ἔσβησε κοιτοῦν
(ἐνν. οἱ γίδες) ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 337.

Εἶμαι τ' ἄσάλευτο στοιχείο, κάθε χρονιά μ' εὐφραίνει
ὁ Ἀπρίλης μέσ' 'ς τὸν κῆπο μου, μέσ' 'ς τὸ χωριό μου ὁ Μάις
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 95. Συνών. ἀκίνητος 1. β) Ὁ
μὴ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ σύνηθ. καὶ Καππ. Πόντ.
(Κερασ. Ὁφ. κ.ά.) Τσακων.: Πέτρα ἄσάλευτη σύνηθ. Τοῖ-
χος ἄσάλευτος ΓΨυχάρ. Ὁνειρ. Γιαννίρ. 465. 2) Ἀτά-
ραχος Πελοπν. (Γέρμ.): Τὸνε φοβερίσανε κ' ἔμεινε ἄσάλευτος.

3) Δυσκίνητος, νωθρὸς Πόντ. (Κερασ.) 4) Ἀμετάβλη-
τος ἐνιαχ.: Ἀπόφασι-γνώμη ἄσάλευτη ἐνιαχ. Ὅσα εἴχαμεν
καμωμένα... ἔμειναν ἄσάλευτα Γέρ. Κολοκοτρών. 2, 7. 5)
Ὁ μὴ βληθεὶς εἰς τὸν φοῦρνον διὰ νὰ ψηθῇ, ἐπὶ ζύμης
Πόντ. (Τραπ.): Τὸ ζουμάρ' ἄσάλευτον ἔν'.

ἄσάλιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄσάλιαστους
Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλῖαστός < σα-
λῖάζω.

Ὁ μὴ διὰ σιέλου βρεγμένος. Συνών. ἄσάλιωτος.

ἄσάλιωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλῖωτός < σα-
λῖώνω.

Ἀσάλιαστος, ὁ ἰδ., σύνηθ.: Ἡ μπουκκὰ ἄσάλιωτη
δὲν πάει κάτω σύνηθ. || Φρ. Στόμα ἄσάλιωτο (ἐπὶ ἀσιτίας)
Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

ἄσαλπάριστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλπαριστός
< σαλπάρω.

1) Ὁ μὴ ἀνασυρθεὶς ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ ἀγκύρας
Λεξ. Δημητρ. 2) Συνεκδ. ὁ μὴ ἀποπλεύσας, ἐπὶ πλοίων
πολλαχ.: Τὸ καῖκι ἔμεινε πολλὲς μέρες ἄσαλπάριστο.

ἄσαμάρωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσᾶμάρωτος Πόντ. (Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσομάρω-
τος Κρήτ. ἄσαμάρωντους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαμαρωτός < σα-
μαρώνω, παρ' ὃ καὶ σομαρώνω.

1) Ὁ μὴ φέρων σάγμα, ἐπὶ ὑποζυγίων σύνηθ. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
Γαιδούρι - μουλάρι ἄσαμάρωτο σύνηθ. Ἀσᾶμάρωτον γαϊδίρ'
Χαλδ. Συνών. ξεσαμάρωτος. 2) Μεταφ. ὁ μὴ λα-
βὼν εἰσέτι σύζυγον, ἀγαμος Μακεδ. — Λεξ. Δημητρ. 3)
Μεταφ. ἄξεστος, ἀγροῖκος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.

ἄσανίδωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σανιδωτός < σα-
νιδώνω.

Ὁ μὴ σανιδωμένος, ὁ μὴ διὰ σανίδων ἐπεστρωμένος
ἔνθ' ἄν.: Ἀσανίδωτο πάτωμα - σπῖτι κττ. Ἀσανίδωτη κου-
ζίνα σύνηθ.

ἄσάπιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσέπιστος Πόντ. (Τραπ.)
ἄσάπιγος Πελοπν. (Μάν.) ἄσάπητος ἐνιαχ. ἄσάπετος
Πόντ. (Οἶν.) ἄσέπετος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεσάπητος Πε-
λοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. σαπιστός
< σαπίζω, παρ' ὃ καὶ σεπίζω καὶ σαπῶ καὶ σέπομαι.
Τὸ ἄσάπητος, ὅπερ καὶ παρὰ Σομ., ἐκ τοῦ ἐπιθ. σαπη-
τός.

Ὁ μὴ σαπείς ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἔμεινε πορτοκάλι ἄσάπιστο
σύνηθ. Ἀσέπιστα εἶναι τὰ ξύλα Τραπ. Ἀσάπετον ξύλον Οἶν.
|| Παροιμ. Ἀνεσάπητο σκοινὶ ὁ τόπος δείχνει (ἐπὶ ἰσχυρισμῶν
τῶν ὁποίων ἡ ἀλήθεια εὐκόλως ἐλέγχεται ὑπ' αὐτῶν τῶν
πραγμάτων) Μάν. Συνών. ἄσαπος.

ἄσαπος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσαπής.

Ἀσάπιστος, ὁ ἰδ.: Ἀσαπα εἶναι τὰ μῆλα.

ἄσαπούνιστος ἐπίθ. ἄσαπώνιστος Πόντ. (Κερασ.)
ἄσαπώνιχτος Πόντ. (Κερασ.) ἄσαπούνιστος κοιν. ἄσα-
πούν'στους βόρ. ἰδιώμ. ἄσαπώνιος Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ.
Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσαπούνιος Πελοπν.
(Λακων. κ.ά. καὶ ἄσαπούνιστος) ἄσαπούν'γους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σαπουνιστός < σα-
πουνίζω.

Ὁ μὴ σαπουνισθεὶς, ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ πλυθεὶς διὰ σάπω-
νος ἔνθ' ἄν.: Πουκάμισα ἄσαπούνιστα. Κάλτσες - πετοῖτες
ἄσαπούνιστες.

